

Žalované: Wind Tre SpA, dříve Wind Telecomunicazioni SpA (C-54/17), Vodafone Italia SpA, dříve Vodafone Omnitel NV (C-55/17)

Za přítomnosti: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (C-54/17), Altroconsumo, Vito Rizzo (C-54/17), Telecom Italia SpA

Výrok

- 1) Pojem „setrvačný prodej“ ve smyslu přílohy I bodu 29 směrnice 2005/29/ES Evropského parlamentu a Rady ze dne 11. května 2005 o nekalých obchodních praktikách vůči spotřebitelům na vnitřním trhu a o změně směrnice Rady 84/450/EHS, směrnic Evropského parlamentu a Rady 97/7/ES, 98/27/ES a 2002/65/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 2006/2004 (směrnice o nekalých obchodních praktikách) musí být s výhradou ověření ze strany předkládajícího soudu vykládán tak, že zahrnuje taková jednání, jako jsou jednání, k nimž došlo ve věcech v původních řízeních, která spočívají v tom, že telefonní operátoři uvádí na trh SIM karty (Subscriber Identity Module; účastnická identifikační karta), na kterých jsou předem nainstalovány a aktivovány určité služby, například přístup k internetu či služba hlasového záznamu, aniž je spotřebitel předem a vhodným způsobem informován o této již provedené instalaci a aktivaci nebo o zpoplatnění uvedených služeb.
- 2) Článek 3 odst. 4 směrnice 2005/29 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě, podle které musí být taková jednání představující setrvačný prodej ve smyslu přílohy I bodu 29 směrnice 2005/29, jako jsou jednání, k nimž došlo ve věcech v původních řízeních, posuzována podle ustanovení uvedené směrnice s tím důsledkem, že podle uvedené právní úpravy nemá vnitrostátní regulační orgán ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/140/ES ze dne 25. listopadu 2009, pravomoc k uložení sankce za takové jednání.

(¹) Úř. věst. C 239, 24.7.2017.

Rozsudek Soudního dvora (velkého senátu) ze dne 11. září 2018 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Bundesarbeitsgericht – Německo) – IR v. JQ

(Věc C-68/17) (¹)

„Řízení o předběžné otázce – Sociální politika – Směrnice 2000/78/ES – Rovné zacházení – Pracovní činnosti vykonávané v církvích nebo jiných organizacích, jejichž etika je založena na náboženském vyznání nebo víře – Profesní požadavky – Jednání v dobré víře a s věrností etice církve nebo organizace – Pojem – Rozdílné zacházení na základě náboženského vyznání nebo víry – Propuštění vedoucího zaměstnance katolického vyznání z důvodu uzavření druhého občanského sňatku po rozvodu“

(2018/C 408/14)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Bundesarbeitsgericht

Účastníci původního řízení

Žalobce: IR

Žalovaný: JQ

Výrok

- 1) Článek 4 odst. 2 druhý pododstavec směrnice Rady 2000/78/ES ze dne 27. listopadu 2000, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání, musí být vykládán v tom smyslu, že:
- církev nebo jiná organizace, jejíž etika je založena na náboženském vyznání nebo víře a která provozuje nemocniční zařízení zřízené ve formě kapitálové společnosti založené podle soukromého práva, nemůže rozhodnout, že podřídí své vedoucí zaměstnance rozdílným požadavkům na jednání v dobré víře a s věrností této etice v závislosti na tom, jakého jsou tito zaměstnanci vyznání či zda jsou bez vyznání, aniž by toto rozhodnutí mohlo případně podléhat účinnému soudnímu přezkumu, aby bylo zajištěno, že budou splněna kritéria stanovená v čl. 4 odst. 2 této směrnice, a
 - rozdílné zacházení s vedoucími zaměstnanci, pokud jde o požadavek na jednání v dobré víře a s věrností uvedené etice, v závislosti na tom, jakého jsou tito zaměstnanci vyznání či zda jsou bez vyznání, je v souladu s uvedenou směrnicí pouze tehdy, pokud vzhledem k povaze dotýčných pracovních činností nebo kontextu, v němž jsou vykonávány, je náboženské vyznání nebo víra profesním požadavkem, který je podstatný, legitimní a odůvodněný se zřetelem k etice dotčené církve nebo organizace, a je v souladu se zásadou proporcionality, což přísluší ověřit vnitrostátnímu soudu.
- 2) Vnitrostátní soud, který rozhoduje o sporu mezi dvěma soukromými subjekty, je povinen, pokud není možné, aby vyložil použitelné vnitrostátní právo v souladu s čl. 4 odst. 2 směrnice 2000/78, zajistit v rámci svých pravomocí právní ochranu, která pro jednotlivce vyplývá z obecných zásad unijního práva, jako je zásada zákazu diskriminace na základě náboženského vyznání nebo víry, jež je nyní zakotvena v článku 21 Listiny, a zaručit plný účinek práv z nich vyplývajících tím, že případně nepoužije jakékoli odporující vnitrostátní ustanovení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 144, 8.5.2017.

Rozsudek Soudního dvora (sedmého senátu) ze dne 12. září 2018 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Curtea de Apel București – Rumunsko) – Siemens Gamesa Renewable Energy România SRL, dříve Gamesa Wind România SRL v. Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Věc C-69/17) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce – Daně – Daň z přidané hodnoty (DPH) – Nárok na odpočet – Pořízení uskutečněná plátcem daně, kterého daňová správa prohlásila za „neaktivního“ – Odepření nároku na odpočet – Zásady proporcionality a neutrality DPH“

(2018/C 408/15)

Jednací jazyk: rumunština

Předkládající soud

Curtea de Apel București

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Siemens Gamesa Renewable Energy România SRL, dříve Gamesa Wind România SRL

Žalované: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili